

de Mænd, der i Udkastet kaldes Raadmænd, i Norge Formænd; Repræsentanterne have derimod den samme Stilling som efter Udkastet. Det System, som vi hidtil have havt her i Landet, turde være uden Exempel noget andet Sted. Dette ligger nemlig deri, at man hos os har givet Repræsentanterne en saadan stadig Indgriben i den hele løbende Detail af Forvaltningen. (Efterhånd: det er en stor Feil!). Dette fremkommer af de ample Udtryk, som ere brugte i Communalanordningen paa de vedkommende Steder, idet det saaledes hedder i § 17 af Anordningen af 24de October 1837: „Udi alle Anliggender, Kjøbstadens Eiendomme og Indretninger, Indtægter og Udgifter vedkommende, kan ikke tages nogen Beslutning, uden Repræsentationens Samtykke“, og ligeledes i § 18: „at, hvor Øvrighedens Erklæring indhentes over nogen, Kjøbstadens Tarrv vedkommende, Gjenstand, da skal Repræsentanternes Erklæring indhentes“. Nu kan enhver Gjenstand, som passerer i en Kjøbstad, siges at vedkomme Kjøbstadens Tarrv, og herved foranlediges, at Erklæring fra Repræsentanterne ogsaa indhentes om meget simple Ansøgninger om Næringsberettigelser, hvilket i visse Henseender ikke er saa ønskeligt, fordi det mere bidrager til at nære og ubvilke den gjensidige Jaloufie mellem Næringsbrugere, hvilken altid fremtræder i Kjøbstæderne. Men i ethvert Fald troer jeg, at denne Indgriben af Repræsentanterne i den løbende Detail af Forvaltningen har medført en skadelig Langsomhed i Behandlingen af de communale Anliggender, og at det desværre er ønskeligt at gaae over til et mere principmæssigt System. Vil man beholde to Raad, saa skal man gjøre en bestemt Forskjel imellem dem. Jeg skulde efter min individuelle Anskuelse ikke have saa meget imod at gaae over til et enkelt Raad; det har man i England, men det bestaaer igjen af indre Afdelinger i sig selv, og hvad der i England kaldes Raadmænd, det

er omtrent, hvad Udkastet kalder Borgerrepræsentanter, og hvad der kaldes Aldermænd, er hvad Udkastet kalder Raadmænd. De danne i England et sælsk Byraad, men der er et indre Spil derimellem, noget lignende, som den norske Folkerepresentation har ved dens Sondring i to Afdelinger, og derhos er det hele engelske Byraad controlleret af 2 særlige Auditeurer, som udvælges af Borgerne, for at kontrollere Kasse- og Regnskabsvæsenet; thi det er netop, for at faae Regnskaberne reviderede og deciderede, meget nødvendigt, eller dog ønskeligt, at have to Afdelinger. Som sagt, i og for sig vilde jeg ikke have saa meget imod et enkelt Raad; men den Organisation, som finder Sted i England, er saa eiendommelig, at jeg virkelig ikke drifter mig til at foreslaae den her, naagtet det forekommer mig meget sandsynligt, at den kan være overmaade god paa sit Sted; men den snermer sig i den Grad fra vore hidtil bestaaende Forhold, at jeg har troet det rettest at holde mig nærmere til disse, og vil man altsaa, med dem for Die, holde sig til to Afdelinger af de communale Autoriteter, saa troer jeg, at man maa lægge Forvaltningen mere decideret over i den ene, og altsaa give Repræsentationen en noget anden Stilling, end den hidtil har havt. Det følger forøvrigt af sig selv, at, da Raadmændene efter Udkastet vælges af Repræsentanterne, saa ere de lige saa vel en Repræsentation for Byen, som Repræsentanter for dem, der selv vælge.

Med Hensyn til Antallet saavel af Raadmænd som Repræsentanter, har Udkastet søgt at anvende den størst mulige Sparommelighed med Kræfterne, og bruge et saa lidet Antal som muligt. Istedetfor at Magistraten i Kjøbenhavn nu bestaaer af 3 Borgemeistere og 6 Raadmænd, saa skulde nu Magistraten ophøre som Øvrighed, og Overpræsidenten alene overtage Øvrighedsfunctionerne; men derimod skulde Byraadet bestaae af Overpræsidenten og 8 Raadmænd, valgte af Borgerrepræsentanterne.